

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/88/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217211695
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2217211695.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľubica Bundzelová, v právnej veci žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, Lamačská cesta 8, Bratislava, IČO 31 749 542, zastúpeného advokátskou kanceláriou: AENEA Legal, s. r. o., Jozefská 3, Bratislava, proti žalovanému: W. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. N. XXX, N. W. I., zastúpenému: Advokátska kancelária zselinszky, s. r. o., Laurinská 3, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, o zaplatenie 47.645,70 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda, č. k. 12Csp/160/2017-332 zo dňa 5. novembra 2018 v časti zamietnutia, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu I. inštancie sa v napadnutej časti r u š í a vec sa mu v tejto časti v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd I. inštancie rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu 47.645,70 eur s úrokom 887,14 eur a úrokom z omeškania 69,13 eur, zmluvnou pokutou 2.382,29 eur, nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky 760,85 eur a 5 % úrokom z omeškania ročne z istiny od 28.01.2017 do zaplatenia, do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi a zistil nasledovný skutkový stav veci: Žalobca uzavrel so žalovaným dňa 08.06.2012 „Zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru“ pod č. 201/447/2012 s tým, že úver predstavuje sumu 52.300 eur pri úrokovej sadzbe 2 % ročne a dobe splatnosti 30 rokov. Splátky boli určené sumou 193,31 eur mesačne. Predmetom zmluvy bola podpora výstavby bytu, špecifikovaného v zmluve. V bode XI.3. zmluvy zmluvné strany dojednali zmluvnú pokutu 5 % z nesplatennej istiny v prípade porušenia zmluvných povinností a následného odstúpenia od zmluvy. Podľa bodu X.2 zároveň „v prípade omeškania dlžníka s úhradou troch a viac splátok bol veriteľ oprávnený odstúpiť od zmluvy...“. Návratnosť úveru mala byť podľa čl. VIII. zabezpečená záložným právom na dotknutú nehnuteľnosť.

3. Listom zo dňa 14.10.2014 vyzval žalobca žalovaného k úhrade omeškaných splátok v sume celkom 2.019,37 eur. Listom zo dňa 22.12.2016 oznámil žalobca žalovanému odstúpenie od zmluvy z dôvodu neuhradenia ročných (11) splátok a vyzval ho zároveň na zaplatenie dlžnej sumy celkom 50.984,26 eur (v položkách uvedených v žalobe).

4. Vyhodnotením vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že pohľadávka žalobcu je oprávnená a preukázaná (listinami predloženými žalobcom), pričom žalovaný nárok žalobcu ani po skutkovej (vecnej), ani po právnej stránke nesporeval. V danom prípade bola platne uzavretá zmluva o poskytnutí podpory úverom, táto zmluva nespadá pod právny režim spotrebiteľského úveru, žalovaný zmluvu podpísal, pričom zmluvné povinnosti si riadne neplnil. Preto súd (v podstatnej časti) žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného, aby žalobcovi zaplatil zvyšok úveru, ako bol špecifikovaný v odstúpení od zmluvy,

súčasne aj s úrokom z omeškania a zmluvnou pokutou, ktorej výšku si zmluvné strany riadne a platne dohodli v zmluve.

5. Žalobca má však nárok na úrok z úveru výlučne do času zosplatnenia úveru (v zmysle rozhodnutia NS SR vo veci sp. zn. 4Obo/143/1998: „pri mimoriadnom zosplatnení úveru veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Nastupuje tak stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov, teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. Keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. Na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z. ...“), preto súd v časti nároku na úrok z úveru pre čas po odstúpení od zmluvy (zosplatnení úveru) žalobu zamietol.

6. Podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP súd priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu žalobcovi, ako po procesnej stránke úspešnej strane sporu.

7. Odvolanie žalobcu: Proti II. výroku predmetného rozsudku podáva žalobca podľa § 355 a nasl. zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v platnom znení (ďalej len „CSP“) v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodňuje tým, že v zmysle ustanovenia:

• § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP

Žalobca si dovoľuje uviesť, že nakoľko ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka je lex specialis k všeobecným ustanoveniam Obchodného zákonníka o odstúpení od zmluvy, Žalobca si uplatňuje okrem úroku z omeškania aj zmluvný úrok vyplývajúci z ustanovenia článku IV. Zmluvy o úvere. Žalobca si dovoľuje uviesť, že v zmysle § 506 Obchodného zákonníka je oprávnením veriteľa požadovať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi. Požiadavka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (dlžnú sumu) vyplýva zo zmluvy o úvere. Aj povinnosť platiť úrok z nevrátenej časti úveru vyplýva zo zmluvy o úvere a trvá, resp. pokračuje aj po účinnosti odstúpenia veriteľa od zmluvy. Je nepochybné, že ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka po odstúpení od zmluvy požaduje vrátenie nielen dlžnej sumy, ale aj úrokov ako ceny poskytnutých peňazí. Preto je opodstatnené, aby po odstúpení od zmluvy o úvere podľa § 506 Obchodného zákonníka dlžník naďalej platil tak úroky z úveru, ako aj úroky z omeškania, ktoré sú buď zmluvne dojednané, alebo zákonné (§ 369 ods. 1 Obchodného zákonníka). Odstúpením dochádza k zmene existujúceho záväzku s tým, že Žalobcovi zostáva zachovaný nárok na vrátenie nesplatennej časti úveru spolu s úrokom, prípadne ďalšími sankciami. Žalobca je oprávnený požadovať úrok nielen do času odstúpenia od zmluvy, ale aj za obdobie po odstúpení až do úplného vrátenia nesplatennej časti úveru. Uvedené deklaruje priamo § 503 Obchodného zákonníka, podľa ktorého je záväzok platiť úrok splatný spolu so záväzkom vrátiť peňažné prostriedky (v danom prípade vznikla Žalovaným povinnosť vrátiť peňažné prostriedky - nesplatenú istinu spolu s úrokom v zmysle Odstúpenia). Keďže Žalovaní nespĺnili povinnosť vrátiť celkovú sumu uvedenú v Odstúpení v dodatočnej lehote, vzniklo Žalobcovi právo aj naďalej žiadať prislúchajúci plynúci úrok, a to za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Nárok Žalobcu na zmluvný úrok aj po odstúpení od zmluvy podľa § 506 Obchodného zákonníka potvrdzuje aj rozsudok NS ČR, sp. zn. 33 Cdo 113/2008; Rovnaký názor uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia aj Krajský súd Banská Bystrica, sp. zn. 43Cob/239/2015:

„Podľa § 506 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškani s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.“

Pri odstúpení veriteľa od zmluvy z dôvodu omeškania dlžníka s vrátením splátok má veriteľ právo žiadať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi. Povinnosť platiť úroky z nevrátenej časti úveru vyplýva zo zmluvy o úvere, a trvá, teda pokračuje aj po účinnosti odstúpenia veriteľa od zmluvy. Ako na to poukázal aj žalobca v podanom odvolaní, opačným výkladom, teda, že po odstúpení veriteľa od zmluvy nemá tento právo na úroky z úveru z nesplatennej časti úveru by sa postavenie dlžníka porušením povinnosti z jeho

strany fakticky zlepšilo, keby nebol povinný uhrádzať spolu s nesplateným zostatkom úveru aj úroky z úveru. Úroky z úveru predstavujú cenu, za ktorú veriteľ úver dlžníkovi poskytol, a pokiaľ dlžník tento úver nevráti, má veriteľ právo aj na úroky z úveru tak, ako to bolo dohodnuté. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd považoval rozsudok súdu prvého stupňa v časti výroku, ktorým návrh žalobcu na zaplatenie úrokov z úveru zamietol, za nesprávny. Odvolací súd upozorňuje žalovaného, že práve aj uznesenie NS SR sp. zn. 4Obo 143/98, na ktoré sa vo vyjadrení k odvolaniu poukazujú, rozlišuje medzi úrokmi ako súčasťou peňažného záväzku dlžníka a úrokmi z omeškania ako dôsledkom omeškania dlžníka s úhradou svojho záväzku.“ S poukazom na dané ustanovenia nárok žalobcu na zaplatenie vyčísleného zmluvného úroku v zmysle odstúpenia a následného plynúceho úroku až do doby úplného splatenia poskytnutých peňažných prostriedkov nie je v rozpore so zákonom. V prípade, že súd posudzuje nárok žalobcu v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, prispieva tým k diskriminácii dlžníkov, ktorí si riadne a včas plnia svoje záväzky. Žalobca považuje odôvodnenie rozsudku v dotknutých častiach za nepreskúmateľné v dôsledku čoho má za to, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca si dovoľuje poukázať na niektoré rozhodnutia súdov, ktoré sa zaoberajú nedostatočným odôvodnením rozhodnutí. Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (pozri IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne, zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu (I. ÚS 241/07).

- Nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, a teda vadou zakladajúcou prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) OSP a zároveň aj jeho dôvodnosť. (Rozsudok Najvyššieho súdu SR - 4Cdo 171/2005)

- Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdov svoje rozsudky odôvodniť, a to spôsobom zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 OSP. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na druhej strane. V prípade, kedy sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za stojace v rozpore so zásadami spravodlivého procesu. (ÚS 84/1994)

- Ak všeobecný súd odmieta predostretú právnu argumentáciu, v odôvodnení svojho rozhodnutia sa s ňou dostatočným a výstižným spôsobom vysporiada, a to tak, aby bolo zrejmé, aké dôvody ho k tomu viedli. Obdobne ako v skutkovej oblasti i v oblasti nedostatočne vyloženej a odôvodnenej právnej argumentácie nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a najmä k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo však je v rozpore so zásadami spravodlivého procesu. (ÚS 176/1996)

Žalobca zastáva názor, že pokiaľ je konkrétna zmluva ako zmluvný typ upravená v Obchodnom zákonníku, nemožno na ňu použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka. V danom prípade je potrebné vychádzať z ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere, a tiež z ustanovení o odstúpení od zmluvy nakoľko Obchodný zákonník obsahuje samostatnú a ucelenú úpravu uvedených inštitútov. Zároveň poukazuje aj na skutočnosť, že Občiansky zákonník, nie je kódexom, ktorý by sa mal prednostne aplikovať na daný právny vzťah a už vôbec nie je nadradený Obchodnému zákonníku. Je nepochybné, že žalobca uzavrel so žalovanými zmluvu o úvere, podľa ktorej si žalobca ako veriteľ splnil povinnosť poskytnúť peňažné prostriedky pre dlžníkov - žalovaných. Okrem uvedeného bol úver poskytnutý z prostriedkov rozpočtu Slovenskej republiky, určený vysoko účelovo a uzavretý v zmysle zákona č. 124/1996 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania (ďalej len „Zákon o ŠFRB“). Pre posúdenie právneho vzťahu strán sporu založeného Zmluvou o úvere je podstatný práve účel poskytnutia peňažných prostriedkov. V danom prípade je nevyhnutné aplikovať ustanovenie § 8 ods. 1 Zákona o ŠFRB, podľa ktorého je jedným z druhov podpory úver. V uvedenom konaní je potrebné skúmať predmet záväzkového vzťahu založeného Zmluvou o úvere (poskytnutí podpory) podľa ustanovení Zákona o ŠFRB, ktoré upravujú účel použitia podpory. Žalobca si dovoľuje poukázať na skutočnosť, že podporu zo Štátneho fondu rozvoja bývania možno poskytnúť len špecifickej skupine žiadateľov za zákonom stanovených podmienok, ktoré sú pre žiadateľa priaznivejšie než podmienky, za ktorých by vedel obstaráť finančné prostriedky na kapitálovom trhu. Štátny fond rozvoja bývania ako účelový fond zriadený štátom si nemôže v zmluvách o poskytnutí podpory dohodnúť podmienky, ktoré by nemali oporu v zákone. Žiadateľ o úver má preto možnosť oboznámiť sa so všetkými podmienkami poskytnutia podpory ešte pred podaním žiadosti. Súčasne ani Štátny fond rozvoja bývania nespĺňa definíciu dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Z uvedených dôvodov podpora poskytnutá vo forme úveru nie je spotrebiteľskou zmluvou podľa Občianskeho zákonníka ani spotrebiteľským

úverom podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Žalobca si uvedené odvolanie dovoľuje zhrnúť nasledovne :

- Súd nesprávne poukazuje na rozhodnutie NS SR vo veci 4Obo/143/1998, nakoľko v tomto prípade došlo k mimoriadnemu zosplatneniu úveru,
- Žalobca odstúpil od zmluvy o úvere v zmysle ust. §506 Obchodného zákonníka, kde je zákonná úprava odlišná od zmluvného dojednania mimoriadneho zosplatnenia úveru ako v prejednávanej spore, na ktorý poukazuje súd,
- Vo vyššie uvedenom prípade navyše NS SR zaujal stanovisko v prípade, kde na strane Žalovaného vystupoval spotrebiteľ (súd v rámci odôvodnenia rozsudku vylúčil aplikáciu spotrebiteľskej ochrany),
- Odstúpením od zmluvy nezaniká Žalobcovi nárok na zaplatenie zmluvných úrokov až do zaplatenia istiny.

Na základe vyššie uvedených skutočností Žalobca navrhuje, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP odvolaním napadnutý výrok rozsudku (resp. jeho časti) súdu prvej inštancie zmenil tak, že: Žalovaný je povinný zaplatiť Žalobcovi sumu vo výške 47.645,70 eur spolu so:

- nesplateným zmluvným úrokom ku dňu 15.12.2016 v zmysle ustanovenia článku V. Zmluvy o úvere vo výške 887,14 eur,
- zmluvným úrokom vo výške 2,00 % p. a. z nesplatenej istiny vo výške 47.645,70 eur od 28.01.2017 do zaplatenia,
- nesplateným úrokom z omeškania z nesplatených splátok splatných pred Odstúpením vo výške 69,13 eur,
- úrokom z omeškania vo výške 5,00 % p. a. z nesplatenej istiny vo výške 47.645,70 eur od 28.01.2017 do zaplatenia,
- nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 760,85 eur,
- a zmluvnej pokuty vo výške 2.382,29 eur,

a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na účet Žalobcu vedený v L. A. a C. F., a. s., IBAN: L XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, variabilný symbol: XXXXXXXXXXXX.

Žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

V prípade, ak by sa odvolací súd nestotožnil s právnou argumentáciou, v zmysle ktorej by postupoval podľa predchádzajúcej vety žalobca týmto navrhuje, aby odvolací súd v zmysle § 389 CSP odvolaním napadnutý výrok rozsudku z r u š i l v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom a aby v zmysle ustanovenia § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalobca si uplatňuje trovy právneho zastúpenia v sume 642,41 eur s DPH za úkon právnej služby - vyjadrenie žalobcu - (§ 13a ods. 1 písm. c) písomné podanie na súd alebo iný orgán alebo protistrane týkajúce sa veci samej) vo výške 526,13 eur, 1x paušálna náhrada 9,21 eur, 20 % DPH vo výške 107,07 eur), ktoré žiada uhradiť na účet právneho zástupcu Žalobcu vedený v M. F., a. s., IBAN: L XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, variabilný symbol: XXXXXXXXXXXX.

8. Vyjadrenie nebolo podané.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektami, stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu Prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

10. Vychádzajúc z obsahu a dôvodov odvolania, keď odvolateľ - žalobca podal odvolanie proti zamietnutiu zvyšku žaloby z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a že rozhodnutie súdu I. inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Odvolací súd poukazuje na nasledovné: Vo výroku

II. predmetného rozsudku bol zamietnutý návrh (žaloba) žalobcu s odôvodnením, že sa jedná o úrok po zosplatnení úveru. Súd I. inštancie poukázal, že vyhovel žalobe, zaviazal žalovaného zaplatiť zvyšok úveru, ako bol špecifikovaný v odstúpení od zmluvy súčasne aj s úrokom z omeškania a zmluvnou pokutou, ktorú si riadne a platne dohodli v zmluve. Poukázal ďalej v bode 11 svojho rozhodnutia, že jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru navýšenú o kapitalizované úvery ku dňu zosplatnenia, a to počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa. Zdôvodňoval, že má žalobca nárok iba na úrok z úveru výlučne do času zosplatnenia úveru s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu 4Obo 143/1998 s poukazom, že pri mimoriadnom zosplatnení úveru veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia a ďalej zdôvodňoval, že na tento účel jednorazovým zosplatnením, že s protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy je ust. § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 a § 3a vládneho nariadenia 87/1995 Z. z., a preto súd v časti nároku na úrok z úveru na čas po odstúpení od zmluvy (zosplatnení úveru) žalobu zamietol.

11. V odôvodnení odvolania však poukazoval žalobca, že je dôležité a nepochybné, že si uplatňuje úrok z omeškania aj zmluvný úrok vyplývajúci z ust. čl. IV Zmluvy o úvere. Poukázal na ust. § 506 Obchodného zákonníka, keď je oprávnením veriteľa požadovať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi. Zdôraznil to, že sa jedná o odstúpenie od zmluvy a nie o zaplatenie úrokov po vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Žalobca od zmluvy odstúpil v zmysle ust. § 506 Obchodného zákonníka, kde je zákonná úprava odlišná od zmluvného dojednania mimoriadneho zosplatnenia, ako v prejednávanom spore, na ktorý poukazuje súd I. inštancie. V súvislosti s uplatnením týchto úrokov poukazuje tiež vo svojom odvolaní, že rozsudok je v tejto časti nepreskúmateľný, vzhľadom k tomu, že sa zaoberá nie odstúpením od zmluvy, ale platením úrokov v prípade mimoriadneho zosplatnenia úveru. Súd nesprávne poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu 4Obo 143/1998 v tomto prípade došlo k mimoriadnemu zosplatneniu úveru, čo však v danej veci nie je. Odvolací súd sa zhoduje s poukazom odvolateľa na nesprávne zdôvodnenie zamietnutia časti v svojom rozhodnutí v časti žaloby, keď súd poukazuje na mimoriadne zosplatnenie úveru aj s poukazom na dané rozhodnutie Najvyššieho súdu.

12. Treba poukázať na list žalobcu adresovaný žalovanému zo dňa 22.12.2016, doručený žalovanému 28.12.2016 ako odstúpenie od úverovej zmluvy. Z obsahu tohto listu je zrejmé, že žalobca poukazuje, že ku dňu 15.12.2016 bol žalovaný v omeškaní s 11-timi splátkami v celkovej výške 2.126,41 eur. Z dôvodu porušenia čl. X bod X.II ako aj na opakované porušenie platobnej disciplíny v mene Fondu v súlade so zmluvou a ust. § 506 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka odstupuje od predmetnej úverovej zmluvy a celý dlh sa stáva splatným. V zmysle čl. XI bod XI.III bude vyčíslená zmluvná pokuta vo výške 5 % z celej nesplatennej istiny. V tomto liste sa poukazuje na to, že dlžná suma pozostáva z nesplatennej istiny 47.645,70 eur, z nesplateného úroku 887,14 eur, nesplateného úroku z omeškania 69,13 eur a zmluvnej pokuty 2.382,29 eur. Zároveň bol vyzvaný žalovaný na zaplatenie dlžnej sumy 50.984,26 eur v lehote 30 dní od obžrania tejto výzvy.

13. Odvolací súd v rozhodnutí súdu I. inštancie odkazuje na to, že udáva v bode 5, že listom z 22.12.2016 oznámil žalobca žalovanému odstúpenie od zmluvy z dôvodu neuhradenia zročných splátok a vyzval ho na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 50.984,26 eur. Ďalej poukázal prvoinštančný súd na ust. § 503 Obchodného zákonníka, že v čase keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú. Podľa odseku 2 ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky. V svojom rozhodnutí však odôvodňuje nárok na zaplatenie úroku s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu 4Obo 143/1998 výlučne do času zosplatnenia. Súd I. inštancie sa vôbec vo svojom rozhodnutí nevenuje účinkom odstúpenia od zmluvy a platenia úrokov po tomto odstúpení. Vo svojom odvolaní žalobca preto správne poukázal po aplikácii a opodstatnenosť tohto nároku na ust. § 506 Obchodného zákonníka a aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici 24Cbo/239/2015, keď v zmysle daného ustanovenia pri odstúpení veriteľa od zmluvy z dôvodov omeškania dlžníka s vrátením splátok má veriteľ právo žiadať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokom. Povinnosť splatiť úroky z nevrátenej časti úveru vyplýva zo zmluvy o úvere a trvá, teda pokračuje aj po účinnosti odstúpenia veriteľa od zmluvy. Preto odvolací súd vzhľadom k tomu, že súd I. inštancie sa nevenoval odstúpeniu zmluvy a jeho účinkom v súvislosti s nárokom žalobcu na uplatnené úroky, ale zdôvodňoval platenie úrokov po vyhlásení mimoriadnej splatnosti s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Obo 143/1998 považuje v dotknutej časti rozsudok súdu I. inštancie za nespreskúmateľný, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zistený skutkový

stav nezodpovedá vykonanému dokazovaniu a záverom súdu I. inštancie. Žalobca správne poukázal, že je v tejto časti rozhodnutie nedostatočne odôvodnené a nedáva jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (I. ÚS 241/2007). Nedostatok riadneho odôvodnenia v tejto časti je porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Jedným z princípov práva na spravodlivý proces je aj povinnosť súdov svoje rozsudky odôvodniť, a to spôsobom uvedeným pôvodne v ust. § 157 ods. 2 OSP a ako sa v rozhodnutí Ústavného súdu 84/1994 udáva, v prípade, kedy sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami z nich žiadúcej možnej interpretácie odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za stojace v rozpore so zásadami spravodlivého procesu.

14. Je nepochybné, že skutkové zistenia v danej veci sú rozdielne ako závery a právne posúdenie súdu I. inštancie, pretože vo svojom rozhodnutí v zamietajúcej časti, súd I. inštancie poukazuje na platenie úrokov po mimoriadnom zosplatnení hoci boli skutkové zistenia iné, že žalobca od zmluvy odstúpil listom adresovaným žalovanému 22.12.2016 s poukazom na ust. § 506 zákona č. 513/1991 Zb. a celý dlh sa stáva splatným. Zistený skutkový stav nezodpovedá záverom súdu I. inštancie. Žiadal zaplatiť nesplatenú istinu, nesplatený úrok, nesplatený úrok z omeškania a zmluvnú pokutu všetko vo výške 50.984,26 eur. Súd I. inštancie sa vôbec nezaoberal odstúpením od zmluvy, neskúmal v zmysle ust. § 506 Obchodného zákonníka ako bolo uvedené v odstúpení od zmluvy, aké sú účinky odstúpenia a zdôvodňoval zamietnutie platenia úrokov po mimoriadnom zosplatnení.

15. V odvolaní ďalej poukazuje odvolateľ, že Štátny fond rozvoja bývania nespĺňa definíciu dodávateľa v zmysle ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Z uvedených dôvodov podpora poskytnutá vo forme úveru nie je spotrebiteľskou zmluvou, podľa Občianskeho zákonníka ani spotrebiteľským úverom v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Poukázal ďalej, že na základe zmluvy o úvere bola poskytnutá podpora vo forme úveru, čo podmieňuje aplikovanie výlučnej úpravy úverového záväzkového vzťahu v zmysle Obchodného zákonníka. Vzhľadom na uvedené je potrebné na daný právny vzťah aplikovať ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka upravujúci zmluvu o úvere v spojení s ust. § 261 ods. 6 písm. d) a § 263 ods. 1. Zároveň tiež poukázal na rozhodnutia Okresného súdu v Žiline 14Cs/323/2013, Okresného súdu Prešov 14C/183/2015, s tým, že sa nejedná o zmluvu spotrebiteľskú, keďže žalobca nespĺňa pojmové znaky dodávateľa ako subjektu spotrebiteľských právnych vzťahov.

16. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29.4.2019 4 Cdo/106/2018, ktoré bolo navrhnuté tiež na zjudikovanie ako rozhodnutie č. 5 čo sa týka Štátneho fondu rozvoja bývania s právnou vetou, že: Štátny fond rozvoja bývania je osobitný subjekt zriadený zákonom na realizáciu podpory štátu v oblasti bytovej politiky zákonom upravenými nástrojmi, pri ktorej nemá postavenie dodávateľa podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a ním uzatvorené zmluvy pri realizácii podpory štátu v oblasti bytovej politiky nemajú charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tomto rozhodnutí Najvyššieho súdu v odôvodnení sa poukazuje na to, že podstatou právnej otázky je vlastne posúdenie, či v záväzkovom vzťahu založenom zmluvou o poskytnutí podpory vo forme úveru má Štátny fond rozvoja bývania postavenie dodávateľa v zmysle spotrebiteľsko-právnej úpravy, a teda či uvedená zmluva je zmluvou spotrebiteľskou. V odôvodnení Najvyšší súd uvádzal, že v súdenom prípade žalobca ako veriteľ uzavrel so žalovanými ako dlžníkmi zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru z 22.9.2003, vtedy podľa platného zákona č. 124/1996 Z. z. v Štátnom fonde rozvoja bývania. Poukázal na to, že Štátny fond rozvoja bývania je právnickou osobou pôvodne zriadenou zákonom č. 124/1996 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania účinným od 1.5.1996. Tento zákon upravil podmienky pre poskytovanie podpory štátu na rozširovanie a zveľaďovanie bytového fondu a vytvoril systém ekonomickej podpory rozvoja bývania a sústredení zdrojov pre tento účel v Štátnom fonde rozvoja bývania, ktorý bol ním zriadený. Vzhľadom na podporu aktualizácie právnej úpravy bol tento zákon nahradený zákonom č. 607/2003 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania účinným od 1.4.2004 podľa ust. § 17 ods. 1 uvedeného zákona. Štátny fond rozvoja bývania zriadený zákonom č. 124/1996 Z. z. je ŠFRB podľa tohto zákona. Aj táto zákonná úprava bola neskôr nahradená zákonom č. 150/2013 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania účinným od 1.1.2014 a podľa ust. § 22 ods. 1 tohto zákona je ŠFRB podľa zákona č. 607/2003 Z. z. fondom podľa tohto zákona. Podľa § 1 ods. 3 Zákona č. 150/2013 Z. z. je ŠFRB finančnou inštitúciou slúžiacou na implementáciu finančných zdrojov podľa osobitného predpisu, ktorými sú Nariadenie Európskeho parlamentu a rady (EÚ) 1303/2013 zo 17.12.2013, ktorým sa stanovujú spoločné ustanovenia o Európskom fonde regionálneho rozvoja,

Európskom sociálnom fonde, Kohéznom fonde, atď. Štátny fond rozvoja bývania neposkytuje podporu vo forme úveru širokej verejnosti, ale iba vymedzenému okruhu osôb, ktoré musia mať na území Slovenskej republiky trvalý pobyt a ide o fyzickú osobu príp. sídlo, ak je žiadateľom podpory právnická osoba (§ 7 Zákona č. 150/2013). Podpora sa poskytuje za zvýhodnených podmienok upravených v zákone. ŠFRB je koncipovaný ako tzv. obrátkový fond. Vychádzajúc z uvedeného teda Najvyšší súd dospel k záveru, že žalobca - Štátny fond rozvoja bývania je osobitný subjekt zriadený zákonom prostredníctvom ktorého štát realizuje svoju bytovú politiku zákonom upravenými nástrojmi, medzi ktorými patrí aj zmluva o úvere. Jeho činnosť nemá atribúty podnikateľskej činnosti v zmysle § 1 Obchodného zákonníka nevykonáva činnosť za účelom dosiahnutia zisku, ale realizuje podporu štátu v oblasti bytovej politiky. Na podporu správnosti názoru, že Štátny fond rozvoja bývania nemôže pri poskytovaní podpory bývania vo forme úveru uplatniť voľnú úvahu, ale je povinný dodržať zákonom uvedené pravidlá. Dovolací súd poukázal na to, že zákonodarca vylúčil, aby sa na Štátny fond rozvoja bývania vzťahovala osobitná úprava spotrebiteľských úverov upravených zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a o pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení zákonov [§ 1 ods. 3 písm. t)]. Rovnako je Štátny fond rozvoja bývania vylúčený aj z právnej úpravy úverov na bývanie upravených zákonom 90/2016 o úveroch na bývanie. Žalobca je tak inštitútom sui generis, slúži ako ekonomický nástroj bytovej politiky štátu. Ochrana spotrebiteľa má sama primárne uplatniť proti nekalým praktikám dodávateľov, ktoré sa pri realizácii podpory štátom vylučujú. Dodávateľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti a na základe týchto uvedených špecifik Štátny fond rozvoja bývania nevykonáva podnikateľskú ani obchodnú činnosť ako to má na mysli náš právny poriadok. Kde však ochranu spotrebiteľa je treba vnímať aj v súvislostiach právnej úpravy a judikatúry práva Európskej únie, teda v zmysle cieľov komunitárneho práva bolo nutné posúdiť, či Štátny fond rozvoja bývania je možné chápať ako dodávateľa v zmysle chápania tohto pojmu cez optiku komunitárneho práva. Ani v tomto prípade Najvyšší súd uvádza, že nemožno dospieť k záveru, že Štátny fond rozvoja bývania spĺňa pojmové znaky dodávateľa podľa ust. § 52 ods. 3 OZ. Možno teda tak konštatovať, že Štátny fond rozvoja bývania je osobitný subjekt zriadený zákonom na realizáciu podpory štátu v oblasti bytovej politiky zákonom upravenými nástrojmi, pri ktorej nemá postavenie dodávateľa podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a ním uzatvorené zmluvy pri realizácii podpory štátu v oblasti bytovej politiky nemajú charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ust. § 52 ods. 1 OZ. Preto predmetná zmluva nemá spotrebiteľský charakter a nie je potrebné zaoberať sa posúdením protiústavnosti podľa § 5b Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a interporalitou ust. § 52 ods. 2 OZ.

17. Vzhľadom na dané posúdenie odvolací súd konštatuje, že súd I. inštancie nesprávne vec právne posúdil, čo je dôvodom v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Odvolací súd tak vzhľadom na ust. § 389 ods. 1 písm. c) zrušil rozhodnutie súdu I. inštancie a vec mu vrátil v zmysle ust. § 391 ods. 1 na ďalšie konanie.

18. Úlohou súdu I. inštancie bude preto správne právne posúdiť danú vec, keďže Štátny fond rozvoja bývania nie je dodávateľom v zmysle ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, preto uzatvorená zmluva pre realizáciu podporu štátu v oblasti bytovej politiky Štátnym fondom rozvoja bývania, ktorý je osobitným subjektom zriadeným zákonom na realizáciu podporu štátu v oblasti bytovej politiky zákonom upravenými nástrojmi nemajú tieto zmluvy charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ust. § 52 ods. 1 OZ. Keďže v danom prípade sa jednalo o odstúpenie od zmluvy v zmysle ust. § 506 Obchodného zákonníka je povinnosťou súdu zaoberať sa účinkami odstúpenia od zmluvy, či má žalobca nárok na úroky po odstúpení od zmluvy. Odvolateľ poukázal na názory v rozhodnutiach súdov SR ako aj ČR odstúpením od zmluvy o úvere podľa § 506 Obchodného zákonníka, že nezanikajú všetky práva a povinnosti strán z tejto zmluvy, zanikajú iba práva, ktoré mal dlžník podľa zmluvy voči veriteľovi a jemu zodpovedajúcej povinnosti veriteľa. Názory v týchto rozhodnutiach boli, že povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky odstúpením od zmluvy nezaniká. Súd sa bude musieť vysporiadať s týmito argumentmi odvolateľa - žalobcu, bude musieť správne posúdiť či v prípade odstúpenia má právo žalobca na úroky z omeškania tak ako uvádzal vo svojom odvolaní, ako sa domáhal svojou žalobou keďže sa súd týmto nezaoberal je podstatné, aby vyhodnotil vo vzťahu k danému právnomu posúdeniu nároky žalobcu.

19. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).